ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ ЯК ЗАГАЛЬНОСВІТОВА ТЕНДЕНЦІЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Ю. В. ЄГОРОВА, канд. екон. наук, доц.,
доц. кафедри економіки та бізнесу
І. А. БАЙЛОВ, студент
Харківський національний університет будівництва та архітектури, м. Харків

У сучасних умовах світове господарство розвивається дуже динамічно, що зумовлено активним впровадженням інформаційних технологій в усі сфери зовнішньоекономічних зв'язків з одного боку, а з іншого – зростанням рівня ризику та глобальної невизначеності.

Діджиталізація є одним із найбільш актуальних, складних та недостатньо досліджених процесів трансформації світового господарства. Через розвиток інформаційних технологій, всесвітньої мережі Інтернет, супутникового і кабельного зв'язку вона сприяє поширенню міжнародної електронної комерції, створенню електронних державних структур, формуванню світового ринку праці.

На думку деяких дослідників, діджиталізація вже сьогодні має колосальний вплив на світову економіку, і її взаємовпливи виявляються нерозривними й зачіпають усі великі макроекономічні показники – ВВП, інвестування, споживання, зайнятість, торгівлю, інфляцію [1, С.94].

За темпами та ступенем діджиталізації між країнами існують значні розбіжності, що вказує на циклічність впровадження цифрових технологій у світовій економіці. У європейських країнах для визначення ступеню розвитку цифрових технологій використовується низка загальноприйнятих параметрів, зокрема: охоплення мережею Інтернет; частка населення, яка володіє цифровими компетентностями й отримує послуги від держави онлайн, частка електронної торгівлі в роздрібному товарообігу. Для визначення рівня виконання вимог діджиталізації як світового тренду використовуються п'ять укрупнених параметрів: 1) «підключення» країни до результатів діджиталізації; 2) людський капітал; 3) використання інтернету громадянами; 4) інтеграція цифрових технологій у бізнес; 5) цифрові публічні послуги [2].

Україна за визначеними параметрами поки що істотно відстає від більшості країн світу. Серед проблем, які стримують процес діджиталізації в нашій країні, слід зазначити: нерівномірність доступу населення до цифрових технологій, зокрема по регіонах; низький рівень покриття широкосмуговим доступом до Інтернету; слабка обізнаність українського суспільства щодо переваг діджиталізації та її наслідків; недостатнє залучення представників бізнесу, банків і громадського сектору до ІКТ; недосконаліть існуючого законодавства у сфері захисту прав інтелектуальної власності та кібербезпеки.

Відповідно, одним із головних завдань діджиталізації в умовах глобалізації стає забезпечення інтеграції країн до єдиного цифрового простору через розвиток інноваційних технологій та розширення зв'язків між користувачами.

Найбільш перспективними цифровими трендами сьогодні вважаються: штучний інтелект, мобільні технології, роботизація та кіберсистеми, біо- та нанотехнології, 3D-друк, BlockChain, Digital marketing, безпілотні засоби пересування та інші. За згадуванням у ЗМІ на першому і другому місці в рейтингу глобальних цифрових трендів знаходяться мобільний зв'язок і штучний інтелект. В останні роки штучний інтелект зробив приголомшливий стрибок у розвитку завдяки стрімкому зростанню комп'ютерних можливостей та доступності величезних обсягів інформації: від програмного забезпечення для створення нових ліків – до алгоритмів, здатних передбачити наші культурні уподобання [3, с. 16]. Високе місце електронної комерції в зазначеному рейтингу є наслідком підвищеної інвестиційної активності і великої кількості угод у цьому сегменті [4].

Отже, сьогодні діджиталізація виступає загальносвітовою тенденцією, своєрідним трендом економічного розвитку та спричиняє глибинні зрушення у міжнародних економічних відносинах. Звідси виникає нагальна потреба в модернізації галузей виробництва, розбудові цифрової інфраструктури, формуванні технологічної платформи для забезпечення інтеграції країни у єдиний цифровий простір. Для України саме діджиталізація має стати пріоритетним напрямом державної політики, реалізація якого дозволить: створити високотехнологічні виробництва, провести технологічну модернізацію промисловості, забезпечити стабільне економічне зростання, стимулювати інноваційне підприємництво та підвищити конкурентоспроможність національної економіки на світовому ринку.

Література:

1. Череп А., Воронкова В., Нікітенко В., Ажажа М., Муц Л. Цифрова культура (фінтех) як чинник підвищення ефективності економіки та бізнесу в умовах технологічної революції 4.0. *Eastern european conference of management and economics (Eecme 2019):* матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Любляна, 24 травня 2019 р., Словенія, 2019. С. 93-97.

2. Digital Economy and Society Index Methodological note. URL: https://ec.europa.eu/information_society/newsroom/image/document/2018-20/desi-2018 methodology_E886EDCA-B32A-AEFB-07F5911DE975477B_52297.pdf. (дата звернення (20.01.2021).

3. Шваб Клаус. Четверта промислова революція, Формуючи четверту промислову революцію. Харків: Клуб сімейного дозвілля, 2019. 426 с.

4. Monitorynh hlobalnykh trendiv tsyfrovizatsii. URL: https://www.company.rt.ru/upload/iblock/d79/2018.pdf (дата звернення 22.01.2021).